

tudi na ptujskega »luterana«. Takim obrnimo hrbet, niso vredne naše podpore, ako se opominjane ne poboljšajo.

Slovenski gostilničarji, ki ljubite svoj narod, skrbite torej, da bodete svojim gostom poleg kupice dobrega vinčka lahko ponudili tudi dober katolišk časnik v roke!

Politični ogled.

Državni primanjkljaj! Z velikim trdom je bil finančni minister, Slovan vitez Dunajewski napravil ravnotežje v avstrijskem gospodarstvu ter državne blagajne napolnil z mnogimi milijoni preostankov. V dobi pl. dr. Körberja pa smo prijadrali tako daleč, da se minolo leto konča z velikim primanjkljajem, ki utegne znašati deset milijonov. Vlada je namreč hotela za 23 milijonov izdati nove rente ter tako zamasiti primanjkljaj. Tega pa ne more, ker državni zbor ni rešil proračuna. Z višjimi dohodki vlada pokrije okoli 13 milijonov, ostalih deset ostane v letnem računu nepokritih.

Na Hrvatskem je zopet začelo vreti. Hrvatski rodoljubi so v zadnjem času po mnogoštevilnih shodih pridno poučevali hrvatsko ljudstvo o njegovih pravicah v uradu. In ljudstvo je začelo paziti na madžaronske uradnike ter našlo, da njih ravnanje ni postavno. Uradniki so si mnogokje krivično prilastili občinsko imetje, navrh pa še so bili z ljudmi zelo surovi. V belovarsko-križevski županiji so se vsled tega začeli pravi kmetijski punkti. Oblasti so sicer že poslale vojake nad kmete, da jih postreljajo, a da bi se neredi odpravili, v to se še ni storil noben korak!

Poljaki pod nemškim jarmom. List »Dziennik Berlinski« je tiskal inserat, v katerem neki poljski zlatar priporoča kravatne igle s poljskim grbom, belim orlom in napisom: »Bog reši Poljsko«. Nemška policija je obsodila vsled tega zlatarja na 30 mark kazni, in ravno tako urednika onega lista, ki je vsprejel inserat. Zlatarju je prepovedala nadaljnjo prodajo igel s poljskimi znaki in napisi. — V pruskem deželnem zboru je govoril notranji minister Hammerstein: S polno

ska nadduhovnja, Sekelji, razdelil je zastoni med prijatelje. Ni mi znano, da bi dobil g. Slekovca kedaj le krajcar za jedno svojih knjižic. Tudi kronike je pisal iz zgolj prijateljstva.

Imel je g. Slekovca čedno, drobno pisavo, kateri se oko lahko privadi, da se brez težkoče čita.

Največjega pomena je pa to za nas Slovence: Pisal je g. Slekovca vse v materinščini, v lepi in pravilni slovenščini. Ako bi bil pisal v nemškem jeziku, zaslužil bi morda stotake in tisočake — in to je treba naglašati. — Sploh se mu je godilo premnogokrat po izreku: Prerok v domači deželi najmanj velja. Celo posmehovali so se nekateri polomikanci gospodu Slekovcu, češ, kaj se trudi za take stvari, ki so za nič. Kadarkoli je slišal gosp. Slekovca kaj takega, bolelo ga je zelo in spekle v dno srca.

Vkljub slovenščini zaslovelo je pa ime g. Slekovca med nemškimi učenjaki. Seznanili so se na Dunaju in v Gradcu z njim, kadar jih je povpraševal o zgodovinskih zadevah, ali če je sam stikal po graških in dunajskih arhivih. Dr. Zahn, ravnatelj deželne arhiva v Gradcu, ga je s ponosom imenoval svojega prijatelja. Istotako pokojni arhivar nem. vitez. reda Beck pl. Vidmanstetter na Dunaju. In pred nekimi leti je dobil gosp. Slekovca zelo laskavo povabilo iz dunajske akademije znanosti. Vabila ga je, naj pristopi tudi on kot veliki učenjak njihovim članom in sotrudnikom. Splošno pa se ni upal nihče pisati o zgodovini slovenskega Štajerja, če ni prej povprašal g. Slekovca dobrega sveta, kajti g. Slekovca je bil res učenjak in zanesljiv zgodovinar domačih krajev. Kdor ga je ignoriral pri domači zgodovini, opeknel se je.

(Konec pride.)

eneržijo bomo nastopali zoper politične napore Poljakov in obdržali v Poznanju in Gor. Sleziji nemško gospodarstvo. Če ne bo drugače, bo kruta sila naučila Poljake pokorščine. Zbornica je viharno ploskala temu sirovemu izbruhu nemškega šovinizma.

Dopisi.

Sv. Jurij ob Ščavnici. (Dimnikar.) Obljuba dolg dela! Tako se tudi meni godi, pa žalibog dolgo nisem mogel izpolniti te dane obljube. Gospod urednik, vi gotovo ne znate, kaj me je tako dolgo zadrževalo. Odkritosrčnost je lepa čednost, zato se je tudi jaz hočem poslužiti ter vam vse odkrito povedati, kaj in kako je z menoj. Mislil sem že iti prej pometat, kar me nenadoma pokličeta kapelski piskrovez in čevljar na tajni shod, da se skupno pogovorimo, kaj in kako se godi vsakemu pri njegovem »kšeftu«. To bi nas mogli videti, gosp. urednik, piskrovez, čevljar in dimnikar, vsak v svoji uniformi! Otroci so kar zijali, ko so nas zapazili. Pogovarjali smo se mnogo in nazadnje s sklepom podali si roke, da mora vsak »ptujsko krito«, pri katerikoli hiši jo najde, uničiti. Tako je toraj bil naš shod končan in tudi jaz sem se napotil pometat. Ustavim se najprej na Čakovi, mislil sem si, tukaj je veliko zidanih hiš, tukaj bo že kaj »kšefta« za me. Vstopim toraj pri Štruklovih po domače; pa glej, Štruklov oča sedijo pri peči z naočniki ter prebirajo »ptujsko žabo«. Eno že imam; hajdi dalje. Sedaj pa se oglašim pri Rantasi. Oh, kaj pa tukaj vidim! Grosmanov dedek imajo ptujsko žabo v roki ter me hudo pogledajo. Njihov mali vnuček se tudi igra s to krito, a ker je zavitek ležal zraven njega, pogledam ga in vidim, da je malega vnučka ime. No seveda mora jo imeti na svoje ime naročeno, da mu jo potem devajo za podglavje. Menda potem ložje spi kali? Zdaj pa grem v Biserjane, a na potu srečam Senčarja, ki si nesejo »Štajerca« s pošte domov. Ker sem že zelo utrujen, hočem se malo pokrepčati v gostilni pri Ivajnsiču, a komaj vstopim, vidim, da oče Ivajnsič sedijo pri mizi z materjo in sinom Jakobom ter se trgajo za korondičo. Vsak bi imel rad svoj kos. Sedaj še pogledam na zavitek in vidim ime Senčar. To so menda Senčar tukaj pustili, da bo vsaj eden gost pri hiši. Toda le dalje, kajti koliko »kšefta« še me čaka, ne smem se nikjer dolgo muditi. Pri Karl Kreftu se ustavim, morda bo tukaj kaj za me. A glej ga šmenta, Karl me že na pragu pozdravi s »ptujsko žabo«. — No, da res ta ptujska žaba nikjer ne manjka. Zdaj pa grem na konec Biserjan. Pri zadnji hiši me bodo menda z veseljem sprejeli. Vstopim toraj, a kaj vidim! Oča Mikln sedijo pri mizi s podprto glavo, pred njimi cel kup ptujske zalege. Ko jih pozdravim, me pogledajo gor in dol, potem pa se zaderejo nad mano, da bi skoraj pozabil, kje so duri. K sreči sem hitro našel lukno, katero je zidar pustil, da se lahko hodi ven in notri, drugače bi menda ukušal Miklnovo močno pest. Najbrž so zvedeli, da jaz najrajši korondiče pometam. Največje strahne sem prestal v Biserjanah!

Sedaj še moram iti pogledat na Jamno. Kar prek po njivah in travnikih jo mahnem. Ustavim se pri Košarjevih. Košarjev Tonek se še zmiraj ne more ločiti od te ptujske žabe, akoravno je bil že opominjan. Utrujen sem že, a pri Strajnsaku se še moram oglašiti. Tukaj sem videl, da ta spak leži v kotu, kajti Strajnsaka ni doma, ker kašo pihajo. Gotovo se jim sanja od njihove zapuščene korondiče, katera leži doma sama v kotu. Veste, gospod urednik, mnogo smešnega bi vam lahko še povedal, pa sedaj hočem molčati, ker sem slišal praviti, da se mislijo nekateri poboljšati. Čas bi že bil! Potrpežljivost imejte z menoj, gospod urednik. Pozdrav!

Središče. (Božičnica za revno šolsko mladino.) Čeprav se naš kraj

ne odlikuje z Bogve kako velikim številom revnih šolskih otrok, vendar se preskrbujejo nekateri ubogi šolski otroci že nekaj let sem s toplo obleko, ki se jim razdeli vselej nekaj dni pred Božičem — za božičnico. Letos smo nabrali 106 K 10 vin., za koji znesek smo oblekli 34 šolskih otrok.

Darovali pa so p. n. gg.: J. Zadravec 20 K, M. Robič 7 K 70 v, I. Kočever 5 K, J. Cajncar 5 K, T. Pečornik 5 K, M. Šinko 4 K, I. Šinko 3 K, Fr. Kozelj 3 K, M. Čulek 3 K, I. Kolarič 2 K, J. Klemenčič 2 K. Po 1 K so darovali p. n. gg.: J. Dogša, S. Friedrich, Martin Rakusa, I. Rausl, R. Rakusa, A. Marčec, A. Bedjanič, I. Gorischek, I. Prelog, A. Halužan, M. Seinkovič, M. Majcenovič, Kata Kočever, Josipina Venigerholz, Franc Kolarič, M. Zadravec, Fr. Zollenstein, J. Polanec, J. Škorjanec, Fr. Mlinarič, Fr. Horvat, in oberst Herg; nadalje I. Tkalec 60 v, Ana Kočever 50 v, Al. Kolarič 40 v, Žnidarič 60 v. K temu znesku je pristeti še darilo bivšega tukajšnjega učitelja g. S. Strenkl-na (sedaj v pok. v Zibiki) 5 K in pa obresti Kočeverjeve ustanove 20 K. Razen tega je poslala gospa M. Venigerholz kos zimske robe za obleko in g. dr. Spešič je tudi letos, kakor že več let poprej, popolnoma oblekel 6 revnih šolskih otrok.

V imenu obdarovanih otrok se izreka vsem zgoraj navedenim blagim dobrotnikom na tem mestu najiskrenejša zahvala. Bog stotero poplačaj!

Drvanja. (Naši »Štajercijanci«.) Drvanja, občina v okraju Sv. Lenarta, župnije Sv. Benedikta v Slov. gor., je znamenita po v predlanskem »Slov. Gosp.« opisanem Starem gradu in po nekdanjem slavnem rodoljubi Dominiku Čelnik, znana pa je tudi postala po svojih »Štajercijancih«. Leta 1898 je zlezal na županski stolec Franc Zadravec, svetovalec pa mu je bil Dominik Poljanec. Ko je začel »Štajerc« izhajati, prijel je na mah našima občinskima očetoma. »Štajerc« je ležal vedno na mizi občinske pisarne. Ker pa nobeden ni zmožen v uradovanju, posebno v nemškem ne, hodila sta pisarit nek Čuček od Sv. Lenarta, ki je obenem načelnik okr. šol. sveta in nek Zver, tudi od tam. Ta dva moža sta strastna nasprotnika svojega materne jezika in tesna prijatelja rajnega Mravljaga in pa »Štajerca«. Slava Zadravcu čez tri leta poteče in težka je ločitev od županskega prestola. Pridejo volitve, večino so dobili katoliški, slovenski možje. »Štajercijanci« so vlagali rekurz za rekurzom. Slednjič zasede županski stol vrli narodnjak in uzorni katoliški mož M. Tomazič avgusta 1. 1902. Novi župan pregleduje račune in akoravno je tajnik posojilnice, torej v računstvu izurjen, vendar se mu računni ne ujemajo. Izroči vse zapisnike deželnemu odboru, ki je sedaj zadevo končno rešil ter našel, da je manjkalo 568 K 54 v. Zadravec je moral to vsoto v 14 dneh plačati, zato je prodal tudi svojo kmetijo dvema Nemcem in sam jo je popihal od Sv. Benedikta. Kaj pa njegov svetovalec Poljanec? Nedavno je imel neko tožbo, o kateri pa nočemo govoriti, a naj izve, da znamo za njo! Velik prijatelj »Štajerca« je tudi Anton Horvat. Kakor je »Slov. Gosp.« lani jeseni poročal, sta bila oba z ženo odpeljana v zapr, ker sta bila obdolžena nasilstva, tatvine, ropa in požiga, katere hudobije bi Horvat povzročil pri Slačeku v Ščavniški dolini, župnije Sv. Petra pri Radgoni. Te so bralci, naročniki in prijatelji »Štajerca« v naši občini, sploh v naši županiji. »Štajerc«, ali si vesel svojih bratcev?

Staritrg pri Slovenjgradu. V predzadnji številki »Slov. Gosp.« je tožil nekdo iz Staregatrge, da lansko leto tukajšnja mladina ni priredila nobene veselice. Zares, nekaj posebnega! Toda spomnite se starega pregovora: »Sloga jači, nesloga tlači.« Nekaternikom (kdo so tisti, še danes zamolčimo) je vsako gibanje med mladino trn v peti. Z vsemi močmi bi ga radi zadušili. Sramotno! Povsod se že mladina giblje, samo v Staremtrgu naj bo to zavrženo, kar se drugod pro-

Slivnici in čast. g. Jakoba Kosar, župnika v slavlja?! Staritrg, ali si še v resnici »star«? — Toda letos se je starotrska mladina zopet ojunčila in hoče kljub nasprotnemu ledenemu vetru uprizoriti dve lepi igri: »Dr. Vsezna! in njegov sluga Štipko Tiček«, in »Zakleta soba v gostilni pri zlati goski«. Prvo igrajo samo fantje, drugo pa dekleta. Zraven se bodo prikazali tamburaši z novimi komadi. Da se bodo prijatelji mladine mnogobrojno udeležili, to se samo od sebe umeje. Toda sedaj imate tudi vi, zastareli nasprotniki, priložnost pokazati, da ste se pomladili v svojem naziranju. Mladini pa ključemo: Le pogumno naprej! Ne glej niti na levo niti na desno. Mladina, prihodnost je tvoja, če ne boš zaspala. Dne 7. svečana ob 4. uri popoldan se vidimo pri Petriču v Staremitrgu.

Iz St. Jurija ob juž. žel. Nas kraj že slovi od nekdanj po celi širni Sloveniji ne samo kot vrlo naroden in probujen, ampak tudi kot dobro veren, akoravno bi človek po različnih dopisih v krajskih časopisih moral nasprotno soditi. Res pa je, da ni v St. Juriju več tiste lepe zastopnosti, sporazumno skupnega delovanja in odkritosrčno prijateljskega občevarja kakor še pred tremi, štirimi leti. Vzrok pa, da so se te razmere poslabšale, je pred štirimi leti ustanovljeno konsumno društvo. Od tega časa se je porodilo tudi med našim dobrim kmetjskim ljudstvom nasprotje in nastali sta dve stranki, stranka konsuma in antikonsuma. Konsumnega društva, kojega delovanje so si kmetje predstavljali bolj kot kmetijsko društvo, se je začetkom poprijela tukajšnja večina kmetjskih posestnikov. Ko pa so bolj razumni in neodvisni, to je premožnejši kmetje uvideli, da je iz kmetjskega društva nakrat nastala gostilna, branjarja itd., izstopili so vsi premožnejši kmetje, z njimi vred tudi sedanji župan, ki je bil tudi predsednik tega društva, iz konsuma, in ostali so nadalje udje samo taki, ki nimajo ničesar ali prav nič izgubiti. A tudi ti slednji bi bili zapustili sčasoma konsum, ko bi jih nekateri agitatorji ne zadrževali, kajti tukaj imamo vrlo narodne, poštene pa tudi verne trgovce. In da se hira nju konsuma še za nekaj časa odpomore, prišli so izvestni agitatorji tudi do zadnjega sredstva, priložili so namreč stranki konsuma ime katoliško-narodna, nasprotnikom konsuma pa, ki so gotovo tako verni in narodni kakor stranka konsumarjev — liberalno-nemčurka, stranka narodnih poturic. S tem se skuša tudi med nas zanesti na umeten način usodepoln preprič! Najpoprej konsum, potem umetna katoliško-nacionalna in umetna liberalna stranka!

Namesto da bi se bila porajajoča nasprotstva obeh strank že pri porodu udušila ali vsej oblažila, netili so konsumni voditelji vedno večje sovraštvo do stranke, ki ni hotela o konsumu nič več vedeti, tako da je prišlo slednjič do odpora, kateri se je po agitaciji konsumarskih voditeljev prenesel v občinsko sobo, kjer so si stali dve kmetjski stranki, konsumna in antikonsumna nasproti. Reči pa moramo, da sta obe stranki narodni in dobro verni, in je nasprotstvo iskati ne v verskem prepričanju, ampak v konsumu in osebnem nasprotstvu.

Skraini čas je, da se ta nasprotstva odstranijo in oblažijo in ob enajsturi uri. Vam še ključemo in vas v narodnem interesu prosimo: Voditelji in možje obeh strank, delajte na sporazumljenju, odstranite pravočasno in prostovoljno konsum, ne da bi bili v to kedaj v vašo in našo škodo in sramoto prisiljeni, ozdravite zopet rane, katere je vsekakor konsum našemu lepemu kraju, in zopet bodo prišli nazaj oni lepi časi pred štirimi in petimi leti. Držite se trdno gesla štajerskih Slovencev: »Vse za vero, dom, cesarja!« Bodite nasproti Slovincu pravični, stvarni in ne osebni!

Toliko v pojasnilo, v premislek in morebitno posnemo!

Šentjurski kmet.

Opomba uredništva: Mi nismo načelni nasprotniki konsumov, a vendar smo

zgornjemu dopisu dali radevolje prostora v našem listu, ker nikakor ne gre, da bi se verni in narodni kmetje ter posestniki, ki so kot netrgovci gotovo iz stvarnih ne pa sebičnih razlogov nasprotniki konsuma samo vsled nasprotstva do konsuma, kar zaznamovali kot liberalci in narodne poturice!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Promocija. Jutri, dne 29. jan. bode promoviran doktorjem prava g. Franc. Žihar. Čestitamo!

Iz pošte. Poštni oskrbnik g. I. Prohaska v Mariboru je imenovan za poštne nadkontrolorja v Celovcu. Prestavljena je poštna upraviteljica gđ. Josipina Mihelič iz Ormoža v Hartberg.

Iz šole. Stalno sta nameščena: začasni učitelj g. Emil Križman na ljudski šoli v Planini in učiteljska suplentinja gđ. Marija Zupančič na dekliški šoli v Šmarji pri Jelšah. Kot učiteljici ženskega ročnega dela ste nastavljeni: na ljudski šoli v Podovi učiteljica ženskega ročnega dela v Dobrovcah in pri Sv. Marjeti gospa Elizabeta Jug, roj. Weixl, na ljudski šoli s slovenskim učnim jezikom za Konjice okolico nadučiteljica soproga gospa Marija Pirh, roj. Kos v Konjicah. V pokoj sta stopila: učiteljica na meščanski šoli v Mariboru Franciska Burger in nadučitelj pri Sv. Petru nad Laškimi gosp. Jernej Troha.

Mariborske novice. Trgovski pomočnik Ivan Breznik se je ustrelil dne 22. t. m. v svojem stanovanju. Revez je prišel pred par dnevi iz norišnice ter se mu je brzkone zopet zmešalo. — Dne 19. t. m. je aretiraj policaj 17 letnega Aleksandra Šuškovčič, ki je grozil svoji materi, da jo ubije, če mu ne da denarja. — Mariborskemu prostovolj. gasilnemu društvu je daroval deželni odbor v minolem letu gasilnega orodja v vrednosti 5000 K. Torej bogata nemška mesta podpira deželni odbor, za uboge kmečke občine pa nima denarja. Prijatelji kmeta kaj ne? Pozivljamo slovenska gasilna društva, naj prosijo pridno za podpore, da ne bo šel ves denar v nenasiljive nemške malhe!

Vpisovanje v družbo sv. Mohorja. Kdor se želi vpisati v to prekornostno družbo, naj to stori prej ko mogoče pri domačem gospodu župniku, ki so poverjeniki te družbe. Kajti poverjeniki morajo v začetku marca zbrati denar družbi odposlati. Lani je imela družba čez 76.000 udov. Upamo, da bo to število letos naraslo na 80.000. Da se pa up uresniči, pozivljamo vse vrle Slovence in Slovenke, naj vplačajo ta goldinar, za katerega dobijo šest krasnih knjig!

Študenti pri Mariboru. Dne 4. pros. 1903 smo obhajali v prostorih Peter Trofenika, ki je dobro znan tudi pri Mali Nedelji, ustanovno veselico tukajšnjega bral. društva. Hiše niso krasile samo narodne zastavice, temveč tudi nov napis, ki je nosil na čelu »Gostilna«. Vsakdo bi mislil, da pameten človek drugega tirjati ne more od moža, katerega je rodila slovenska mati in kateri je bival v svojih poznejših letih večinoma med svojimi rojaki. Toda, kdor tako misli, se je tukaj močno varal. Leto dnij je krasil oni napis hišo Trofenika, a prelevila ga je obletnica in mu izbrisala znak značaja slovenskega hišnega gospodarja. Hvala Bogu, da je to le edina izjema med tukajšnjimi mnogostevilnimi naseljenci. Malonedeljanci pa se prosijo, da veledušno odpustijo ta narodni greh svojemu rojaku. V kratkem pa bomo slišali, koliko koristi mu je doneslo vsenemško društvo »Brunndorfia«, ki ga je vzel Trofenik pod svojo streho in katerega vodja je učitelj Schuster. Trofenik, dobro si jo »pogrunta!«

Slivnica pri Mariboru. Prejeli smo sledečo izjavo: V prvi vrsti prosim odpuščanja čast. dušna pastirja Franca Hirti, župnika v

Žičah, potem mladeniško in dekliško Marijino družbo, kateri se tudi v molitev priporočam za pravo spreobrnjenje. Prekličem vse, kar sem kedaj v »Štajerca« pisal. obžalujem vse od srca, ker spoznam, da je bilo več krivice kakor pa resnice, in ker navadno naredi »Štajerc« iz komarja slona. Z eno besedo, prosim odpuščanja vse, katere je kaj zadelo. Z vsem spoštovanjem Jernej Furek.

Zopet mariborsko okrajno glavarstvo. Kakor smo od več strani slišali, se pri davčnem oddelku okr. glavarstva v Mariboru s slovenskimi strankami sploh ne uraduje slovenski in se s takimi strankami nikdar ne pišejo slovenski zapisniki. Temu krivo je to, da večina uradnikov sploh ne razume slovenski. Slovenske davkoplačevalce opozarjamo, da nemške dopise zavrnejo kot nerazumljive in da sploh zahtevajo, da se z njimi vse izjave, napovedi itd. vzamejo v slovenskem jeziku v zapisnik. Finančno deželno ravnateljstvo pa vprašamo, ali je nižjim uradom prepovedano, s slovenskimi strankami slovenski uradovati ter zapisnike v slovenskem jeziku spisati?

Redki ptiči. Pred kratkim so se v naših krajih na več mestih pokazali ptiči, ki se v zelo hudih zimah od severa k nam prikladijo. To so pegami (Ampelis garrulus), jako zalo oblečeni ptiči dleskove velikosti in začetnega, debelega trupla. Perje imajo sivkasto, na trebuhu bolj blede in mehko kakor svila. Grlo je črno in črne perotnice imajo bele in rumene robe. Na koncu posameznih peres v perotnicah vidiš lepa, rudeča, luskinam podobna peresca, ki jih posebno kinčajo. Rep je črn in ima lep, rumen rob. Na glavi vidiš precej dolg čop, katerega lahko vzdigne in položi kakor naš čopasti škrijanec. Doma je pegam v Kaplandiji, na Finskem, na severnem Ruskem in Sibiriji, od koder ga huda zima in mraz prižene tja, kjer najde dosti jagodičastih plodov, katerih on mnogo požre, ker je jako požrešen in hitro prebavlja. Podpisani je to vrsto ptičev opazoval pri St. Miklavžu blizu Maribora pred tednom dni. Tam so sedeli na grmih trnolice (Prunus spinosa), kjer so jo pridno obirali okrogel sad tega grma. Ko je bilo vse obrano, so zginili. Če bi bil mogoče ta ptič tudi drugje nastopil, prosim vljudno, mi javite pod naslovom A. Godec, učitelj, Lembah pri Mariboru.

Iz Jarenine. Hud nahod imajo naši posilinemci (nemškutarji) in se hudujejo kakor oni znanec v Zmrzleku, ki je ono leto visokega gosta iz St. Ilja vrgel v ledeno morje vsled prehudega snofca, katerega jim je delil brezplačno ud tukajšnje mladeniške zveze. Vsled tega že kihajo 14 dni in iščejo zdravila po vseh mariborskih lekarnah, pa zastoj. Tudi pri tajniku okrajn. zastopa so že bili. To je zanje najvišja instanca. Kar bo ta spregovoril, to bo obveljalo. Ako bo ta svoja usta odprl in rekel: »Tožite človeka, ki brez »erverba« ponuja snofce«, potem gorje ti, mladenič, ki povzročuješ toliko gorja v mirni Jarenini.

Iz Vukovskega. Krave po vsej Jarenini so se smejale, ko je bilo v »Marburgerci« brati, da so pri zadnjih občinskih volitvah v Vukovskem bili izvoljeni sami Nemci. Razven poštenega Nemca Fleischackerja ni v odboru nobenega Nemca. Drugi odborniki vsi skupaj ne znajo niti deset nemških besed. Dvanajstega decembra smo res mislili, da so prišli vojaki v Vukovsko in da se je začela vojska med Japonci in Rusi, tako so hrumeli naši posilinemci. Posebno je agitiral nek Donko, hud pristaš »Štajerca«, ki je baje še le komaj prišel iz teutoburskega gozda. Ljudje pa govorijo, da bi bilo boljše za njega, ako bi pri drugih rečeh pazil, ne pa pri volitvah. Saj nas razumete, Nemec (?) Donko! Seveda je strastno agitiral tudi očka Reininger iz Poličkega. Ali bi vam povedali, gospod, kako je nekdo tresčil enkrat na tla? Mir bi bil v celi jareninski fari, ako ne bi delali zgag nekateri nemirneži. Kdaj jih bo ljudstvo do dobrega spoznalo?